

A Kapolyi László akadémikus által alapított díj kuratóriuma a 2009. évi
VITÁLIS ISTVÁN TUDOMÁNYOS DÍJAT adományozta

Dakó György egyetemi adjunktusnak, okleveles bányagépészmérnöknek és külfejtési szakmérnök szakmai-tudományos eredményeiért, és oktatási tevékenysége elismeréseként.

A NEST Alapítvány és a Magyar Tudományos Akadémia által felkért díjbizottság
a 2009. évi JUHÁSZ-NAGY PÁL-DÍJAT

Oborny Beáta PhD-nek, az ELTE Növényrendszertani és Ökológiai Tanszéke egyetemi docensének és

Pásztor Erzsébet PhD-nek, az ELTE Genetikai Tanszéke egyetemi adjunktusának adományozta az általuk szerkesztett, *Ökológia* című tankönyvéért.

A Magyar Szabadalmi Hivatal és a Magyar Tudományos Akadémia által közösen alapított
AKADÉMIAI SZABADALMI NÍVÓDÍJJAL tüntette ki a kuratórium

Bolla Kálmánt, az orvostudomány kandidátusát a klinikai és kísérletes gyógyszerfejlesztés területén elért eredményeiért,

Imre Lászlót, a műszaki tudományok doktorát, okl. gépészmérnököt, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem professor emeritusát oktatási tevékenysége mellett végzett intenzív tudományos kutató-fejlesztő munkájáért, és

Novák Lajost, a kémiai tudomány doktorát, okleveles vegyészmérnököt, egyetemi tanárt, az MTA–BME Alkaloidkémiai Kutatócsoport tudományos tanácsadóját számos szabadalomhoz vezető kutatásaiért.

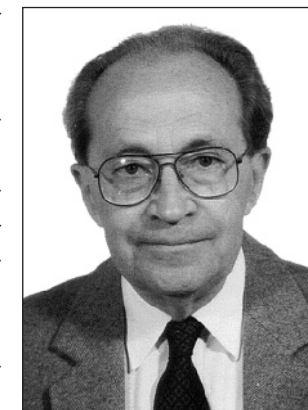
Az MTA Pungor Ernő örökösei közérdekű kötelezettségvállalása alapján Pungor Ernő-díjat alapított. A kuratórium a 2009. évi PUNGOR ERNŐ-DÍJAT

Gáspár Attilának, a Debreceni Egyetem Szervetlen és Analitikai Tanszéke docensének adományozta az atomspektroszkópia területén elért kiváló eredményeiért.

Az MTA Debreceni Területi Bizottsága 1996 óta évente PRO SCIENTIA ÉREMMEL ismeri el a kiemelkedő oktató- és kutatómunkát végző, a régió tudományos felemelkedését szolgáló tudósok munkásságát. A Bizottság vezetősége a díjat egyhangúlag

Nánási Pálnak, a kémiai tudomány doktorának ítélte oda több mint fél évszázados, lelkiismeretes oktató–kutató munkájáért.

Megemlékezés

DÉNES GÉZA

1925–2009

Megrendülten búcsúzom Dénes Gézától. Tanítómesterem volt, pályám elindítója, neki köszönhetem, hogy biokémikus lettem. Nagyon régen, a 60-as években voltam munkatársa, ezért az én emlékeimben nem Dénes Géza akadémikus él tovább, hanem Nyúl tanár úr. A Straub F. Brunó professzor által vezetett Orvosi Vegytani Intézetben soha, senki nem szólította Gézának a nagy tekintélynek örvendő docenst, akihez más intézetekből és intézményekből is kiváló kutatók jártak tanácsokat kérni, vagy mert vele szerettek volna megbeszélni érdekesnek vélt kísérleteiket. A kollégák számára Nyúl vagy Nyuzi volt a beceneve. Még az is előfordult, hogy az orvostanhallgatók, akik pedig igencsak tisztelték kiváló előadásaiért és tartottak tőle kemény vizsgakérdései és szigorú osztályzatai miatt, a Nyúl tanár urat keresték.

Orvosi diplomával a zsebemben először nem lelkesedtem túlságosan, mikor megmutatta az algatenyészetet és előadta, hogy algák lesznek a munkacsoportunk kísérleti alanyai. A téma azonban, a biológiai szabályozás molekuláris mechanizmusainak vizsgálata, amelynek Dénes Géza hazai úttörője és nemzetközileg is igen sikeres művelője volt, nagyon vonzott, és egész pályámat meghatározta. Nem csupán a témával kapcsolatos izgalmas, gondolatébresztő előadásai, a mindennapi, tréfá-

san könnyed stílusú, mégis mély és komoly laboratóriumi beszélgetések és viták, majd a sikeres kísérletek indítottak el a pályán. A szakma, a kísérletezés iránti szenvedélyes szeretete lenyűgöző volt, szinte játéknak tekintette mindazt, ami mások számára munka volt. Ez a játék éltette. Mi pedig valamit megsejtettünk ebből az érzésből. Megtanultuk, hogy a mindennapi, kis eredmények öröme is fontos része egy kutató életének.

Ugyanilyen szenvedélyes szeretettel vett részt Straub professzor felkérésére a Szegedi Biológiai Központ Biokémiai Intézetének a megszervezésében. Élénken emlékszem rá, mennyi gondot és munkát jelentett számára, hogy minden a lehető legjobb helyen legyen az épülő laboratóriumokban. Mi pedig, néhányan a munkacsoportjából, akik ottmaradtunk az Orvosi Vegytani Intézetben, szorongó szívvel néztük a lelkesedését, mert tudtuk, hogy elhagy minket.

Most végleg eltávozott. Ám az igazi tanítómesterek, mint amilyen ő is volt, nem távoznak el teljesen. Ott marad belőlük valami a tanítványokban, sőt, a tanítványok tanítványjaiban is, még akkor is, ha azok nem is tudják, honnan való az örökség. Dénes Géza, Nyúl tanár úr emléke is így öröködik meg.

Faragó Anna
ny. egyetemi tanár